

STUDENTLIF.

En skildring från revolutionstiden i Baden 1849

AF
GREGOR SAMAROW

(Forts. från förra numret).

Fruktan för de anryckande reguliera härarna afkydde snart den första hänförelsens värme. Ingen anmälde sig längre till frivilligt inträde i frikårerna och många af dem som i början strömmat till i förhoppning om att få föra ett fritt och tygellöst liv afveko åter, så snart man allvarligt började försöka att införa militärisk ordning och disciplin, så att den provisoriska regeringen snart såg sig tvingad till de strängaste utskriftsåtgärder för att erhålla manskap. De missledda och ur tjänsten afvikna soldaterna funno icke heller under den republikanska regeringen förverkligad någonting af hvad man förespegladt dem. De knöte högljudd, vågade lydnad och endast med största svårighet och de strängaste åtgärder lyckades man någorlunda hålla revolutionshären tillsammans. Man hade utskrivit val till en konstituerande församling, men alla konservativa och sansadt liberala element i städerna så väl som på landsbygden afhöll sig från allt deltagande i dessa val, i följd hvaraf den konstituerande församlingen kom att bestå uteslutande af röda radikaler, hvilka med sina vansinniga anföranden beredde den inom sig onega och opphörligt vexlande regeringen nya svårigheter.

I Heidelberg märkte man mindre af allt detta än hvad man gjorde på själva regeringsorten. De dels frivilligt sig anmälde, dels tvångsvis uttagna rekryterna ordnades provisoriskt af krigskommissarien och kommandanten Metternich och skickades sedan vidare. Metternich bekymrade sig dervid föga om general Mieroslawskis instruktioner, och det ur hans förberedande skola utgående manskapet liknade därför vida mera turnärskor än militärska afdelningar. Han utfor öppet och häftigt mot alla den provisoriska regeringen militära åtgärder, men aktade sig visligen för att bege sig till Karlsruhe och der erbjuda sin tjänst och sina råd, ty han mätte alldeles förfräfligt som Heidelbergs högste kommandant i sitt tjänstekvarter på Badischer Hof och kände alls ingen lust att lemna denna säkra och angenäma post. Den unge Schöffel hade fullt upp att göra med valen och kommunernas nydekreterade självstyrelse, och så begaf det sig att Heidelberg förlief jernförelsevis lugnt midt i det häftigt upprörda landet.

Äfven Sarkow hade slutligen fått ett bref från sin far, i hvilket denne uttryckte sin förundran öfver att sonen ännu stannade kvar i Heidelberg och nu bestämdt ålade honom att komma hem. Emellertid hade det nästan blifvit en omöjlighet att nu kunna öfverskrida gränsen. Från Badisk sida släpptes ingen öfver densamma utan särskild tillåtelse af de revolutionära myndigheterna. På andra sidan stodo redan de preussiska och rikstrupperna, och der skulle ett legitimationsbevis från den revolutionära styrelsen ha utgjort en mycket betänklig rekommendation. Sarkow kunde således sanningen likmätigt meddela sin far, att det var honom omöjligt eller åtminstone förenadt med allvarsam fara att under de bestående förhållandena lemna Heidelberg och att det i hvarje fall vore säkrast att lugnt stanna der han var. Han tillade den försäkran, att han på det försigtigaste skulle afhålla sig från allt som kunde inleda honom i några farligheter och bad sin far icke yrka på hans hemresa, hvilket han i så fall endast kunde företaga öfver Schweiz och Frankrike, utan tillåta honom att i stället under denna upprörd och historiskt märkvärdiga tid samla erfarenheter och minnen som kunde bli honom till nytta för hela lifvet.

Med Dorchon Treuberg hade han åter fullkomligt försonat sig och intet misslyckande störde mer hans hjertligt innerliga vänskapförhållande till den unga flickan. Från fröken von Herbingen hade han ingenting hört, ty kommunikationerna med det inre landet vore med undantag af de stora jernbanvägarne nästan helt och hållet afbrutna och äfven de få bekanta som stannade kvar i Mannheim visste icke hvar de särskilda medlemmarna af societeten dragit i väg. Teatersällskapet hade omedelbart efter revolutionens utbrott blifvit upplöst och fröken Schönfeld hade försvunnit tillika med de öfrige medlemmarna af truppen. Hon hade icke såndt herr von Sarkow någon afskedshelsning och mätte väl sålunda funnit någon beskyddare som bättre passade för tidsförhållandena. Sarkow uppehöll sig således oftare än vanligt i den Treubergska bostaden, och äfven Luiz Antonio, hvilken i saknad af alla underrättelser om fru von Wartenstein förtärdes af längtan och oro, infann sig mången gång i det lilla hemtrefliga rummet, der han sjöng duetter med Eva Meier eller lärde henne portugisiska sånger. De fyra unga, hvilka ju nästan alla ännu vore så godt som barn, förde således en nästan idyllisk tillvaro midt under revolutionens stormar.

Om kvällarne samlades de så ansenligt sammanslagna saxoborussarna på Riesenstein för att äfven under dessa svåra tider hålla sin sedvanliga kneipe, eller och gingo de att intaga sin aftonmåltid på Badischer Hof, der de förenamsta af de revolutionära ledarne temligen regelbundet brukade sammanträffa. Sådanda vore de äfven närvarande der den afton, då den af provisoriska regeringen till kommandant i Rastatt utnämnde Tiedemann, dennes generalstabschef, den forne preussiske officeren von Corvin-Wierbizki och fästningsartilleriets befälhafvare major Heilig kommo till Heidelberg för att derifrån företaga en rekognosceringstur åt gränsen till. Den stora matsalen var tom på

gäster, alldenstund inga turister längre kommo till Heidelberg, och våra kvarblifne saxoborussar kommo således att sitta nästan omedelbart midt emot revolutionsledarne.

Tiedemann var en ädel och allvarlig militärisk företeelse, och ehuru en viss fanatisk halsstarrighet stod att läsa i hans blick och uttrycket i hans ansigte, fördröde likväl hela hans uppträdande en man af god ton och stack bjert af mot den råde och ohysade turnären Metternichs grova manér. Saxoborussarna, betraktade med ett alldeles särskildt intresse revolutionsledarne, hvilka i detta ögonblick herskade oinskränkt öfver det badiska riket och hade i sina händer så många människors väl och ve.

Några allmänna fraser hade vexlats mellan de båda partierna på ömse sidor om bordet, då major Heilig vände sig till Sarkow med frågan: — Nää, herr studiosus, hvad tänker ni om rörelsen i landet och om dess framtid och följd? Det skulle vara särdeles intressant att höra er mening.

En djup tystnad inträdde. Sarkow teg ett ögonblick och svarade sedan i artig, men reservad på:

— Jag har kommit hit för att studera och har ända tills nu föga sysselsatt mig med politik och offentliga angelägenheter. För öfrigt, tillade han småleende, måste ni väl medge att det vore något oförsigtigt att här i närvaro af de män, som i detta ögonblick ha en oinskränkt enväldsmakt i sina händer, uttala något omdöme om en rörelse, hvars representantar de alla äro.

— Min herre, sade Tiedemann, dessa skäl kan jag icke godkänna. Vi sitta här tillsammans som privatpersoner i en enskild lokal, och det vore således föga riderligt handlat af oss om vi skulle låta någon stå till svars för en här yttrad mening. Dessutom är den rörelse, hvars förkämpar vi äro, en kamp för friheten, och det skulle då allra minst anstå oss att låta någon lida för en fri meningsyttring, hur misshaglig den än kunde vara för oss. Säg ni alltså fritt hvad ni tänker.

— Öfverste Tiedemann har fullkomligt rätt, instämde major Heilig. En fri meningsyttring tillkommer en och hvar och ännu mera här, der vi endast sitta tillsammans i en sällskaplig krets.

— Nå väl, mina herrar, sade Sarkow, jag vill då fritt yttra min mening, på det att icke en vidare förbehållsamhet å min sida skulle komma att tolkas som feg rådd. Herrarne torde veta hvad en preussisk rojalist vill säga. Denna titel tager jag i anspråk för min del, och då torde herrarne icke längre kunna sväfa i ovisshet om, att jag anser hela denna rörelse för en rätts- och lagstridig uppresning mot den bestående ordningen i Tyskland och i ert eget land. Jag beklagar er, mina herrar, och alla som anslutit sig till revolutionen, ty densamma kommer snart att krossas af de redan anryckande preussiska trupperna.

— Det torde dock kunna hända att ni missar er, min herre, utropade Metternich och slog näfven dundrande i bordet, medan Tiedemann tyst och allvarlig såg ned framför sig.

— Och ifall det skulle komma att gå som ni tror, frågade Tiedemann efter en liten paus, hurdant tror ni att folkedarnes, att vårt öde då skulle bli? Hur skulle ni döma öfver oss, ifall afgörandet lades i era händer?

— Jag är student, min herre, svarade Sarkow, och ett sådant fall låter således icke tänka sig. Lagen måste enligt min öfvertygelse straffa er som rebeller och högförräder. Men, tillade han med ett förbindligt leende, vore ert öde lagt i mina händer, så skulle jag i betraktande af så många vackra personliga egenskaper låta all lagens mildhet komma er, mina herrar, till godo.

— Och de öfriga herrarne tänka väl på samma sätt? frågade Metternich.

— Helt visst, svarade greve Steinborn och de öfriga instämde.

— Tänker äfven ni så, min herre? fortfor Metternich vänd till Charles Clarke. Ni är ju en fri amerikansk medborgare.

— Hos oss i Amerika, svarade Clarke, är republiken den lagliga styrelseformen och jag skulle låta som högförrädare skjuta hvar och en som hos oss ville införa monarkien. Hos er här i Tyskland är förhållandet omvänt. På annat sätt kan jag icke uppfatta saken och derför står min dömd fast.

— Det lönar sig icke att vidare fortsätta detta samtal, inföll Schöffel hvilken kände sig obehagligt berörd af detta meningsutbyte. Med så skilda grundskådningar skulle vi ändå aldrig kunna komma till något resultat med dessa herrar.

Han halkade lätt öfver till ett annat ämne och samtalet fortsattes ännu en stund i allmänna ordalag, till dess sällskapet åtskildes till att artigt ha hälsat hvarandra. Endast Metternich gick sin väg utan att ha hälsat på saxoborussarna och släpande sin skramlande säbel efter sig.

Nästa afton var det lilla studentkötteriet samlat på Riesenstein, der en vidt omkring synlig lanternan hissats upp på flaggstängen till tecken för dem, hvilka hade tillträdde till saxoborussarnas kärlok. Man hade sjungit en sång och tömt de första glaset, då man plötsligt från den öppna planen utanför hörde högljudda röster och vapenskrammel. Orolig öppnade fäxen dörren och utstötte ett rop af förskräckelse. Innan han ännu hunnit varna de lyssnande saxoborussarna, inträdde ett antal beväpnade blusmän i rummet.

— Hvad villen I? frågade greve Steinborn, hvilken som äldste närvarande studenten förde ordet. Detta är en privat lokal, hvilken I icke hafven rätt att beträda.

Blusmännens anförare, en af Metternichs adjutanter, svarade i det han stötte säbeln i golvet:

— Ni äro häktade. Följen oss i det suveräna folks namn.

— Och hvem har gett er order att häkta oss? frågade Steinborn.

— Kommandanten i staden, svarade blusmännen. För öfrigt angår det er icke. Ni ha blott att tåga och lyda.

Greve Steinborn kastade en blick utåt förstugan, hvilken var tätt besatt med blusmän och der man så bajonettspetsarne blänka i lampskenet.

Saxoborussarna hade blifvit allvarligt stämnda. Trots allt sin kända ungdomsmod kunde de icke misstaga sig om den fara som här hotade dem. Det återstod ingenting annat än att lugnt invänta hvad som komma skulle. De togo sina mössor och följde anföraren, hvilken steg utför den gamla bekanta trappan. Tätt sammanslagna, omringade dem de öfriga blusmännen och så fördes de genom de tysta stadsgatorna ut till det då nybyggda fängelset utanför stadporten. När de väl ankommit dit, visade anföraren fångvakterne sin order från kommandanten, man öppnade en rad celler och trots saxoborussarnas protester stängdes de hvar och en in i sin ensamma cell, der de funno en halmdrass, ett bord, en trästol och ett vattenkrus. Hvarken Metternichs adjutant eller någon af fångvakterne nedlät sig till att ge dem någon som helst förklaring öfver anledningen till deras arrestering.

ADERTONDE KAPITLET.

Den natt nu Sarkow fick tillbringa i den mörka fängelsecellen var väl egnad att dämpa det kända ungdomsofvermod, hvarmed han tills nu betraktat hela den revolutionära rörelsen som ett fastlagsskämt och företrädesvis sökt se den från dess komiska sida. I nattens djupa tystnad och omgifven af fullständigt mörker, hörde han på andra sidan om den stängda fängelse-dörren endast den i gången vakande skiltvaktens steg och säbelhalsans släpande mot stengolvet. På långt afstånd kunde han stundom höra ljudet af grova röster från vaktrummet, i hvilket friskaremännen, åt hvilka fängelsets bevakning var anförordad, flitigt fuktade sina strupar och under det växande rusets inflytande stormande firade den stora revolutionens seger på förhand. Dessa vilda och genom den tysta natten hemskt ljudande röster påminde Sarkow på ett obehagligt sätt att han var prisgifven åt fanatiska och ursinniga fiender, hvilka genom de från alla håll anryckande trupperna försattes i allt större trängslighet och i sin förtvivlan när som helst kunde drivas till grymma hämdgärningar.

Sarkow sträckte ut sig på sin brits men först mot morgonen sänkte sig en orolig slumner ned öfver hans trötta huvud. Det första dagsljuset föll i genom cellens gallerfönster och utövade sin lifgivande och uppmuntrande verkan på den unge mannen. Hur orolig än hans korta slumner hade varit, så hade den likväl varit tillräcklig att återge hans uttrötta natur dess ungdomliga kraft och lefnadslust.

Vaktaren kom ind och gaf honom ett bröd och ett krus med friskt vatten. Man hade vid arresteringen kvällen förut glömt eller och med flit underlåtit att visitera fångarne och Sarkow kunde derför nu bjuda mannen några gulden för ett mått vin, hvilket också beredvilligt skaffades, helst disciplinen under den revolutionära regeringen lemnade mycket öfrigt att önska. Deremot försökte Sarkow förgäves erhålla någon upplysning om anledningen till saxoborussarnas arresterande. Vaktaren kunde blott meddela att den skett på Metternichs omedelbara order och genom hans adjutants försorg samt att samtliga vakter vid hårdt straff blifvit ålagda den strängaste tystnad.

Detta lät oroande och tydde på någon mörk våldsplan, som den vilde turnärföraren hade i sinnet och hvilken passade i stycke med hans hämdlystnad och grymma karakter. Vaktaren, en bonddräng från närmaste landsbygd, visade det lifligaste intresse för den fängne och berättade att ha visserligen hört kommandanten yttra att man skulle göra processen kort med alla föräddare, men tillade att han aldrig kunde tänka sig att en så vänlig ung herre kunde vara en föräddare mot folks heliga sak och att hela saken måtte grunda sig på något missförstånd, hvilket väl snart skulle bli förklaradt.

— Alldeles riktigt, min vän, alldeles riktigt, sade Sarkow, i hvars huvud en tanke plötsligt blixtrade till. Det är naturligtvis ett missförstånd allsammans, och man har säkerligen tagit oss för helt andra personer. Vi äro ju studenter och sådana äro öfverallt frihetens män. Skål, min vän, frihetens skål!

Vaktaren tömde det glas Sarkow räckte honom.

— Det kan emellertid komma att förgå någon tid, innan det blir nöjaktigt förklaradt och jag ville så gerna ha ett bud ut i staden, på det att man icke må oro sig öfver mig. Skulle ni icke kunna beförtra ett bref åt mig. Jag vill icke pruta på fem gulden i porto.

— Nej, herre, nej medborgare, rättade sig friskaremännen med en betänksam skakning på huvudet. Det tors jag rakt inte. Det kunde kosta mig huvudknoppen, ty orden äro stränga.

— Nå, de kunna ju endast angå politiska meddelanden, svarade Sarkow, men om sådana är det alls icke fråga. Ni vet väl, tillade han och slog vaktaren förtroligt på axeln, att man kan ha sina små hjerteangelägenheter och det enda som oroar mig är att min lilla skatt kan sväfa i dödlig ångest för min skull. Jag vill endast underrätta henne om att jag är här och be henne lugnt vänta tills jag blir utsläppt. Ni skulle göra mig en stor tjänst dermed och

det har ju inte det minsta att göra med politiken.

— Nej, det är då sant, medgaf den andre fundersamt. Jag har också en skatt der hemma och jag kan tänka mig att er käresta mätte vara lika mycket orolig för er skull. — Kör till då! Jag tycker om er och jag kan aldrig tro att ni har något ondt i sinnet. Men jag måste se hvad det står i brevet, ty på några hemliga budskickningar inlåter jag mig icke.

— Det faller af sig sjelf, sade Sarkow skratande. Gif mig bara en bit papper och en blyertspenna, så skall ni få läsa hvad jag skrifer.

— Jag har en anteckningsbok på mig, sade karlen, för att skriva upp de order jag får. Det går visserligen litet klen, men man har. Han drog upp en stor bok med svartrodgylle permar ur fickan, ref ett blad derur och räckte det åt Sarkow tilliga med ett blyertsstift. Sedan stälde han sig bakom den unge mannen, medan han skref, och följde noga hvarenda bokstaf, under det att Sarkow högt och tydligt läste upp de ord han långsamt och med stora bokstaver nedskref på papperet.

— Jag sitter i cellfängelset. Man anser mig obegripligt nog för en spion eller högförrädare. Glöm mig icke. Farväl tills vi råkas!

Under dessa rader tecknade han initialerna C. S. vek ihop papperet och skref utanpå den lilla biljetten Dorchon Treubergs adress.

Friskaremännen tycktes belåten.

— Hm! mumlade han. Det der innehåller då icke något farligt. Det der brevet kan jag tryggt ta på mitt ansvar.

— Ja icke sant? sade Sarkow, medan han iskänkte resten i flaskan åt vaktaren, hvilken med löfte att så snart han blifvit aflöst beförda biljetten till sin adressat åter stängde cellen och öfverlemnade fången åt den föga angenäma och muntrande väntan på en förklaring öfver den sällsamma arresteringsåtgärden.

Under loppet af förmiddagen infann sig plötsliga kommandanten Metternich sjelf, säbel-skramlande och bister, i cellen, åtföljd af en af sina adjutanter. Sarkow märkte att en annan vaktare öppnade dörren åt honom och slöt alltså till att vaktombyte skett. Han hoppades derför att den förre vaktaren uppfyllt sitt löfte och framlemnade brevet, så att någon underrättelse om honom hunnit den yttre världen, den enda åtgärd han kunde vidtaga för att hindra en hemlig våldsbragd.

Metternich kastade sig ned på en stol som man bar in åt honom. Adjutanten ställde fram ett skrifttyg på bordet och bredde ut en handling. Det gällde således ett förhör, genom hvilket man måhända ville skrämman fången och framtvunga några komprometterande yttranden. Sarkow satte sig på en pall, tryckte sin hvita mössa på huvudet och afbidade med ett ironiskt leende på läpparne den vidare utvecklingeng af denna besynnerliga scen.

— Ni har förklarad, medborgare-student, började Metternich med sin sträfvast röst, att ni är en fiende till den ärorika revolutionen och att ni önskar folkskicket tillintetgjord. Jag har sjelf hört denna er förklaring i Badischer Hof.

— Stopp, min herre, inföll Sarkow, ni citerar inte således riktigt mitt yttrande. Jag har endast förklarad att jag efter min uppfattning som konungens Preussen undersäte måste betrakta denna revolution som högförräderi och uppror. Att jag är någon fiende till detta folk har jag deremot icke sagt och jag tror icke att man heller kan förevita mig någon som helst fientlig handling mot den här herskande makten.

— Sak samma, det der är bara fraser, inföll Metternich. Ni önskar folkskicket nederlag och för att påskynda uppfyllandet af denna önskan har ni och era kamrater på Riesenstein hissats upp en lantern för att signalera åt fursteträlarne armé hvilken kommanderas af den så kallade prinsen af Preussen hur det står till här i staden.

Sarkow gaf till ett gapskratt.

— För tusan, min herre, har jag gjort allt det der? skratade han. För det första min herre, vet jag inte det minsta om er folkhärs militära angelägenheter. För det andra har jag intet begrepp om hvar de anryckande trupperna stå; för att kunna se en signal från Riesenstein borde de åtminstone redan stå vid Neckar. För det tredje är det mig alldeles obegripligt hur en enkel lantern öfver Riesenstein kan betraktas som någon signal. Och om för resten de preussiska trupperna skulle stå så nära som jag efter er besynnerliga beskyllning att döma måste anta, så skulle jag vilja ge er det välmänta rådet att inte längre uppehålla er här.

— Försök inga undanflykter, utropade Metternich. Era stallbröder ha redan bekänt allt. Ert nekande hjälper er icke.

— Jag vet inte hvad mina vänner kunna ha bekänt, genmålde Sarkow lugnt. För öfrigt har jag icke lust att fortsätta samtalet med er i den ton ni anslagit. Jag kommer således icke att svara ett enda ord vidare.

— Betänk er väl, dundrade Metternich. En ångerfull bekännelse kunde kanske råda er. Bekänt således. Hvad betydde den der lanternan?

Sarkow svarade blott med en axelryckning.

— Vänta ni bara, återtog Metternich ursinnig. Ert styfva sinne skall nog bli böjdt. Folket vet hur det skall behandla fienderna till dess frihet. Vill ni bekänna? frågade han och stötte säbeln hårdt i golvet.

Sarkow vände sig bort och tycktes icke längre ge åkt på herr kommandantens närvaro.

— Skrif, medborgare adjutant, skrek Metternich, skrif att den anklagade nekar, men invecklar sig i motsägelser och vägar framkasta högförrädiska smädelser mot folkskicket och frihetens heliga sak.

Sarkow teg fortfarande lika envist. Adjutan-

Paxtine
TOILET ANTISEPTIC

Håller andedrägten, ständerna, munnen och kroppen rena och friska från alla sjukdomsfrön och motbjudande lukt som vatten, såpa och tandpulver ensam icke kan göra. Ett baddningsmedel som tillägg till vatten ger ett behagligt och friskt uttryck till ansiktet. — Öfverallt för inflammation i ögon, strupe och näsa och i hals- och bröstkatarr. I drog- och toilett-affärer, 50c, eller betald i förskott med posten. Stor profylaktisk med "Health and Beauty" behållt.



The Paxton Toilet Co. Boston Mass.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD-LAGEN.

Alla sectioner med jämna nummer af Kronolandet i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 20, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fylt 18 år, till storleken af en kvartssection å 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde. Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, där landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdsbeviset för honom. En afgift af \$10.00 erlägges för tillträde.

Homestead Skyldigheter. Under den nuvarande homestead-lagen skola skyldigheterna fullbordas på följande sätt, nämligen: —

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modern om mannen är död) till en person som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylls fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utförandet af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrives i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylls skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som äges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylls fastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående menas antingen samma township eller ett därmed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vilja tillgodogöra sig förmåner af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla 20 kreatur jämte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homestead-lagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent kan inlämnas vid slutet af de tre åren till den lokala landagenten, "ndageranten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlarne gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigratorkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvest Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjänstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjälp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; såväl som klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och mineralagerna såväl som kronolandet i järnvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

W. W. Corry.

Vice Inrikesminister. N. B. — Utom dessa frihemmen, till hvilka ofvannämda förordning hänförs, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängligt för arrende eller köp från järnvägarne eller andra firmor.